

Ο Μέντωρ

Λουκιανός
Μιλτιάδης, Θεμιστοκλής, Ελένη και Καλλιόπη

Ο Μέντωρ, Σύγχρη
τμ. Α', τχ. 1 (Σεπτέμβριος 1869), σ. 9-15

Λουκιανός.

Μιλτιάδης, Θεμιστοκλῆς, Ἑλένη και Καλλιόπη.

Μ. Θεμιστόκλεις, χαῖρε κυρίαί, σᾶς προσκυνῶ.

Θ. Ἀντίχαιρε, Μιλτιάδη μου. Πῶς ἐπέρατες τὰς διακοπὰς;

Μ. Ἐξήρατα, φίλτατε. Ἐν τούτοις καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔλειψα τοῦ νὰ σκέπτομαι πάντοτε περὶ τῶν ἀποτόμων σκοπέλων, οὓς ὁ ἄθροπος ἀπαντᾷ κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐν ᾗ εὐρισκόμεθα, καὶ πολλάκις ἀνεμνήσθην τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῶν δημηγοριῶν, ἃς πρὸς αὐτὸν ἐδημιγόρησαν αἱ δύο ἐκεῖναι γυναῖκες.

Θ. Περιέργον! ἐγὼ πάνιν και καθ' ὕπνον και ἔξυπνος, καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα μετὸ ἐνύπνιον τοῦ Λουκιανοῦ εἶχα νὰ κάμνω. Καὶ εἰς ἐμὲ, φίλε, ἔνυλοι μένουσιν αἱ ἀθάνατοι ἐκεῖνοι λόγοι τῆς παιδείας « Ἐἴν πειθήης εἰς ἐμέ. θὰ καταστολίσω τὴν ΨΥΧΗΝ σου μετὰ πολλά και ὠραῖα στολίδια, δηλ. μετὰ σωφροσύνην, δικαιοσύνην, ΕΓΣΕΒΕΙΑΝ, πραότητα, ἐπιείκειαν, σύνεσιν, καρτερίαν, τὸν πρὸς τὰ καλὰ ἔρωτα, τὴν πρὸς τὰ σεμνότατα ὀρυθὴν ταῦτα εἶνε τῶ ὄντι ὁ καθ' αὐτὸ στολισμὸς τῆς ψυχῆς ». *Ω! φίλτατε Μιλτιάδη! αἱ θεῖοι οὗτοι λόγοι ποτὲ δὲν θὰ ἐξαλειφθῶσιν ἀπὸ τῆς μνήμης μου. Σὲ βεβαιῶ, ἀναγινώσκων ταῦτα, ἐνόμιζα ὅτι ἀνεγίνωσκα τὴν Κατήχησιν. Ἐνθυμεῖσαι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐν-

θα τὸ μάθημα τοῦτο ὁμιλεῖ περὶ τῶν χαρισμάτων τοῦ ἁγίου πνεύματος;

Μ. Ναί, ἔχεις δίκαιον. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὁ ἱεροδιδάσκαλος ἀναπτύσσων τὸ Η΄ ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως, μᾶς εἶχεν ἀναφέρει τὸ 22ον ἐδάφιον τοῦ 5ου κεφαλαίου τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου, ἔνθα ὁ Ἀπόστολος οὗτος τῶν ἐθνῶν λέγει « ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθοσύνη, ΠΙΣΤΙΣ, πραότης, ἐγκράτεια. » Τουτέστιν αὐτὰ εἶνε τὰ ἀληθῆ γνωρίσματα. δι' ὧν γνωρίζεται ὅστις τῷ ὄντι ἀνεγεννήθη ἐν τῇ ἱερᾷ κολυμβήθρα, ὅστις τῷ ὄντι ἀφῆκε τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον καὶ ἐνεδύθη τὸν νέον, ὅστις τέλος εἶνε τῷ ὄντι χριστιανός.

Θ. Καὶ εἰς τὸν ὁποῖον τῷ ὄντι κατοικεῖ τὸ ἅγ. Πνεῦμα, τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Μ. Ὅστε, Θεμιστόκλεις, ἀληθῶς πεπαιδευμένος καὶ ἀληθῶς χριστιανός σημαίνει ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πράγμα. Διὰ τὸ γίνῃ τις ἀληθῆς χριστιανός, πρέπει ἀληθῶς νὰ ἐκπαιδευθῇ. Ἀλλὰ ὅποιαν εὐρίσκεις ὁμοιότητα μεταξὺ ἐκείνων τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τούτων τῆς Κατηχήσεως;

Θ. Πρῶτον παρατηρῶ μίαν σύμπτωσιν· ἐννέα εἰσὶ τὰ κοσμήματα τῆς παιδείας, ἐννέα καὶ οἱ καρποὶ τοῦ ἁγ. Πνεύματος. Ἐπειτα, τὸ κυριώτερον, αἱ λέξεις μὲν εἰσι τῷ ὄντι διάφοροι· ἀλλ' ἂν ἐξετάσῃ τις τὰς σημασίας αὐτῶν, θὰ εὔρη τὰ αὐτὰ καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἄλλως τε ἡ παιδεία ὀλόκληρος δὲν εἶνε δῶρον τοῦ ἁγ. Πνεύματος; Πρὶν τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων καθ' ἑκάστην πῶς προσηυχόμεθα; ἐλησθήμεθα;

Μ. Ὡ! οὔτε θὰ λησμονήσω ποτέ· ἀλλ' οὔτε θὰ παύσω ποτέ ἐπικαλούμενος τὸν οὐράνιον Βασιλέα, τὸν Παράκλητον, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, διότι ποσῶς πλέον δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι πᾶν δῶρον μα τέλειον ἄνωθ' ἐστὶ καταβαῖνον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων.

Ἐλ. Εἰς τὰ θρησκευτικὰ πάλιν ἐπέσατε. Ἄς τ' ἀφίσωμεν αὐτὰ ὁ Λουκιανός, τὸν ὁποῖον ἀνεφέρατε, Θεμιστόκλεις, τί ἄνθρωπος εἶνε;

Θ. Αὐτὸς, κυρία Ἑλένη, εἶνε εἰς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἔγραψαν τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν μετὰ χάριτος λίαν σπανίας.

Ἐλ. Ζῆ ἀκόμη; ποῦ κατοικεῖ;

Κ. Ὡ! Ἑλένη μου, τί ἔκαμες; εἰς μέγα λάθος ὑπέπεσες. Ὁ συγγραφεὺς οὗτος εἶχε ζῆσει πρὸ 1700 ἐτῶν· καὶ σὺ ἐρωτᾷς ἂν ζῆ ἀκόμη καὶ ποῦ κατοικεῖ;

Μ. Βέβαια! ὁ συγγραφεὺς οὗτος εἶχε γεννηθῆ τὸν Βον αἰῶνα μ. Χ. ἦτοι περὶ τὸ 120.

Θ. Πατρὶς αὐτοῦ ὑπῆρξαν τὰ Σαμόσατα, πόλις τῆς Συρίας.

Ἐλ. Ἄ! ἠξερῶ τὴν νῆσον Σύρον λέγετε, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχει καὶ Ἑρμοῦπολις, ἡ πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ τῶν Κυκλάδων.

Θ. Ἑλένη!!! θὰ καταπτήσης γελοία με αὐτὴν τὴν προπέτειάν σου. Ἄλλο Συρία καὶ ἄλλο Σύρος. Ἡ Συρία εἶνε μία ἀπὸ τὰς χώρας τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας. Εἶνε ἡ χώρα ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ἡ Ἱερουσαλήμ, ἡ Βηρυτὸς, ἡ Δαμασκός, τὸ Χαλέπι, τὸ ὁποῖον τὸν παλαιὸν καιρὸν ἐλέγετο Βέροια, καὶ ἄλλαι πολλαὶ πόλεις σημαντικαί· ἀντικρὺ αὐτῆς κεῖται ἡ μεγάλη νῆσος Κύπρος.

Κ. Δὲν μοὶ λέγετε, Θεμιστόκλεις, εἰς ποῖον μέρος τῆς Συρίας ὑπῆρχαν τὰ Σαμόσατα καὶ ἂν ἡ πόλις αὕτη κατοικεῖται εἰσέτι;

Θ. Τὰ Σαμόσατα κατοικοῦνται καὶ σήμερον, ἀλλὰ ὀνομάζονται Σιμασάτ· κεῖνται δὲ παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Εὐφράτου, ὀλίγον ὑπὸ τὴν 38ῃ μοῖραν βορείου πλάτους. Τὸ πάλαι ἦτο πρωτεύουσα μιᾶς ἐπαρχίας τῆς Συρίας, ἣτις ὀνομάζετο Κομμαγηνή.

Ἐλ. Ἡ Καλλιόπη καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς εἴμποροῦν νὰ μᾶς βραδυάσουν με τὰς γεωγραφικὰς φλυαρίας των, Μιλτιάδη· ἀλλ' εἴπατέ μας σεῖς, παρακαλῶ, ὀλίγα περὶ αὐτοῦ τοῦ Λουκιανοῦ. Ἐπεθύμουν πολὺ ν' ἀκούσω τὸ ὄνειρόν του.

Μ. Μοὶ τὸ ἐπιτρέπετε, Θεμιστόκλεις;

Θ. Μάλιστα· ἀφοῦ ἡ κυρία Ἑλένη τὸ θέλει οὕτως.....

Μ. Ὁ Λουκιανὸς κατήγετο ἐκ πενιχρᾶς οἰκογενείας. Ὁ πατήρ του, καίτοι πτωχὸς τὸν εἶχε στείλει εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλ' αὐτὸς ἀντὶ νὰ ἀσχολῆται εἰς τὰ μαθήματά του, ἅμα ἐσχόλα, ἐπαίρονε

κηρόν και κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ κατασκευάζῃ ἄλλοτε βοῖδάκια, ἄλλοτε ἀλογάκια και ἄλλοτε ἀνθρωπάκια. Εἰς τὰ παιγνίδια αὐτὰ τὸσον πολὺ ἐπετύγχανεν, ὥστε ὁ πατήρ τὸ εἶχε κρυφὴν χαρὰν. Τέλος ἀφοῦ ἔμαθεν ὀλίγα γράμματα, ἐπειδὴ πλέον εἶχε φθάσει τὸ 12ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὁ πατήρ του τὸν ἀπέσυρεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον και τὸν ἔδωκεν εἰς τὸν θεῖόν του διὰ νὰ τὸν μάθῃ λιθοξόον. Ἄλλὰ εὐθὺς τὴν πρώτην ἡμέραν, ἂν και αὕτη δὲν ἦτον ἀποφράς, ἐν τούτοις ἡ ράβδος ἐσύριξεν ἀπαισιώτατα ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς ράχως τοῦ πτωχοῦ μας Λουκιανοῦ· δηλ. ἔφαγε παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, διότι ὡς ἐκ τῆς ἀπειρίας του ἔσπασε τὴν πλάκα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ θεῖος τὸν εἶχε προστάξει νὰ ἐργασθῇ.

Ἐλ. ὦ τὸν δυστυχεῖ! Ἄλλὰ τὰ αὐτὰ ἔπαθα και ἐγὼ μίαν ἡμέραν εἰς τὸ μάθημα τῆς γεωγραφίας.

Κ. Ἐλένη, εἶται ἀρεῖα μὴ δικόπτης.

Μ. Εὐθὺς ὁ κύρ Λουκιανὸς ἐξέρχεται δῆθεν πρὸς γρεῖαν του και.....ποῦ τὸν πιάνεις! Τρέχει εἰς τὴν μητέρα, πίπτει εἰς τὰ γόνατά της και ἀρχίζει τὰ κλαύματα! Ἡ μήτηρ ἀγανακτεῖ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ της, τὸν ὑβρίζει, και παρηγορεῖ τὸν υἱὸν της διὰ θωπειῶν και φιλημάτων. Ὁ Λουκιανὸς ἀφοῦ ἔκλαυσε ἐπὶ ἀρεκτῶν ὤρων, ἀπεκοιμήθη· ἐνῶ δὲ ἐκαμάτο τὸν γλυκὺν ἐκεῖνον ὕπνον, εἶδε τὸ ὄνειρον, κυρία Ἐλένη.

Ἐλ. Ἐ! τὸ ὄνειρον ν' ἀκούσωμεν, τὸ ὄνειρον!

Μ. Τί θὰ τάξης;

Ἐλ. Ὅ,τι θέλετε· ἐν κοφρῖνι σῦκα μπαρτατζίκια.

Μ. ὦ! καλὰ εἶδε λοιπὸν εἰς τὸν ὕπνον του δύο γυναῖκες. Ἡ μία ἦτο κατασκονιζομένη, με χεῖρας ρυπαρὰς και πλήρεις ἀπὸ τύλους, ἡ δὲ ἄλλη καθαρά, εὐγενὴς και ὡραία. Αἱ δύο αὗται γυναῖκες μαλλώνουσαι, τὸν ἐπλησίασαν και ἤρχισαν νὰ τὸν σύρωσιν ἡ μία ἀπὸ τὴν μίαν χεῖρα και ἡ ἄλλη ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Ἐλ. ὦ τὸν καυμένον! Ἄπὸ δυστύχημα εἰς δυστύχημα. Φοβοῦμαι μὴ τὸν ἐξέσχισαν.

Μ. Ὅλιγον ἐλειψεν ἄλλ' ἐπειδὴ οὔτε ἡ μία, οὔτε ἡ ἄλλη ἤδου-

νήθη νὰ ὑπερισχύσῃ, ἀναγκάζονται και καθίζουσι τὸν καλὸν μας Λουκιανὸν εἰς τὴν ἔδραν τοῦ δικαστοῦ! Ἀφίνουσι εἰς αὐτὸν ν' ἀποφασίσῃ και συμφωνοῦσι μεταξύ των ἡ ἀπόφασίς του νὰ ἦνε ἀνεκκλητος.

Ἐλ. Ἐ! τότε εἶνε τὸ νόστιμον· τί ἀπεφάσισε;

Κ. Περίεργον! Τί ἀπεφάσισε θέλεις νὰ μάθης, Ἐλένη· ἀλλὰ δὲν ἐρωτᾷς; τίνες ἦσαν αὗται αἱ γυναῖκες;

Ἐλ. Ἡ μία ἦτον ἡ μήτηρ του και ἡ ἄλλη ὁ θεῖος του.

Μ. Κ. Θ. Χᾶχ! ᾶχ! ᾶ!!

Ἐλ. Τί γελάτε; δὲν εἶνε ἔτσι;

Κ. Δὲν εἶναι ἔτσι, κυρία μου· ἡ κατασκονισμένη ἦτον ἡ τέχνη, ἡ δὲ εὐγενὴς ἦτον ἡ παιδεία.

Ἐλ. Πῶς τὸ ζεῦρετε!

Κ. Ἀνάγνωσον τὸ ἐνύπνιον τοῦ Λουκιανοῦ, διὰ νὰ ἴδῃς πῶς τὸ ζεῦρομεν.

Ἐλ. Ποῦ ὑπάρχει αὐτὸ τὸ ἐνύπνιον; μέσα εἰς τὴν γεωγραφίαν;

Κ. ὦ! κατήντητες ἀνυπόφορος.

Ἐλ. Βλέπω, ἐθύμωσες. Ἄς μὴ τὰ καταντήσωμεν χειρότερα. Λοιπὸν, Μιλτιάδη, τί ἀπεφάσισεν ὁ Λουκιανός;

Μ. Ὁ Λουκιανὸς ἀφοῦ ἤκουσε και τὰς δύο, αἵτινες ἀμφοτέραι μετὰ ζωηρότερα χρώματα ἐξέθεσαν τὰ ὄωρα, τὰ ὁποῖα εἶχον δι' αὐτὸν προητοιμασμένα ἐκάστη, — χωρὶς νὰ περιμεῖνῃ μάλιστα νὰ τελειώτῃ ἡ παιδεία, ἡ ὁποία δευτέρα εἶχε λάβει τὸν λόγον, ἀμέσως ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασίν του ὑπὲρ αὐτῆς, ἀποχαιρετίσας διὰ παντὸς τὴν τέχνην τοῦ θεῖου του.

Ἐλ. Ἡ ὑχαριστήθη διὰ τοῦτο ἡ παιδεία;

Μ. Καὶ ἀμφιβάλλετε;

Ἐλ. Ἡ δ' ἄλλη τί ἀπέμινεν;

Μ. Ἐσκασεν ἀπὸ τὸ κακὸν της.

Ἐλ. Καὶ ποῖα εἶνε τὰ ὄωρα, τὰ ὁποῖα προσέφερον ἡ παιδεία;

Μ. Ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰπεῖ ἐν ἀρχῇ ὁ Θεμιστοκλῆς και

τά ὅποια εἶπεν ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐξαλειφθῶσιν ἀπὸ τῆς μνήμης του.

Θ. Μόνον ἐκεῖνα, Μιλτιάδη;

Μ. Ἡ παιδεία κατέστησεν αὐτὸν ἄνδρα ἔνδοξον. Ὁ τότε αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Μάρκος Αὐρήλιος, ὁ καὶ Ἀντωνῖνος ὁ φιλόσοφος ἐπικαλούμενος, τοσοῦτον εἶχεν ἀγαπήσει καὶ ἐκτιμήσει αὐτὸν, ὥστε τὸν εἶχε διορίσει τοπάρχην, ἢ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Ῥωμαίων προκουράτορα, τῆς Αἰγύπτου. Ἐγγράψε δὲ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα συγγράμματα, ὥστε ἐδοξάσθη, δοξάζεται καὶ θὰ δοξάζεται εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Ἡ παιδεία ὅθεν κατέστησεν αὐτὸν ἀθάνατον, διότι ἂν καὶ ἀπελθῶν ἐκ τοῦ βίου, ἀλλ' οὐ ποτε παύσεται συνῶν τοῖς πεπαιδευμένοις καὶ προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις.

Ἐλ. Ἄνω κάτω τὰ κάματε. Ἐξάλισθηκα. Τὸ ὄνειρον ἐτελείωσεν;

Κ. Ἐτελείωσε, κόρη μου. Τὸ ὄνειρον τοῦτο εἶνε πλαστόν. Τὸ συνέθεσεν ἴσια ἴσια ὁ Λουκιανὸς, ἵνα διδάξῃ δι' αὐτοῦ τίνα τὰ προτερήματα τῆς παιδείας καὶ πόσον μεγάλην ζημίαν ζημιούνται οἱ νέοι ἢ αἱ νέαι, ὅσαι προτιμῶσι νὰ ἐξοδεύωσι τὸν χρυσοῦν καιρὸν τῆς νεότητός των εἰς ἀνωφελῆ πράγματα, πολλὰ δὲ ἐξ αὐτῶν μάλιστα καὶ ἐπιβλαβῆ. Ἰδίως συμβουλεύει τοὺς πτωχοὺς νέους, τῶν ὁποίων πολλοὶ προφασιζόμενοι τὴν πτωχίαν διακόπτουσιν ἐν τῇ μέσῃ τὰ μαθήματά των, μένοντες διὰ παντός ἀμαθεῖς, φύσιν οὐκ ἀγενῆ διαφθείροντες.

Ἐλ. Ἔτσι ἔ; λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ μελετῶ πλέον καλὰ τὰ μαθήματά μου.

Μ. Θεμιστόκλεις, λοιπὸν ὅλος ὁ κόσμος πρέπει νὰ γίνωνται πεπαιδευμένοι; Τότε χαίρετε τέχνη! χαῖρε γεωργία!! χαῖρε βιομηχανία!!! Καὶ ἔπειτα αὐτοὶ οἱ πεπαιδευμένοι θὰ ψοφήσουν, μὰ τὸ ναί, ὅλοι τῆς πείνας· δὲν ἔχει οὕτως;

Ἐλ. Καὶ θὰ γυμνωθοῦν! καὶ θὰ μείνουν ἄστεγοι, εἰς τὸ ὑπαιθρον!! δὲν λέτε;

Θ. Δὲν ἔχουσιν οὕτω τὰ πράγματα. Αἱ τέχνη τρέφουσι τὸ σῶ-

μα, ἢ δὲ παιδεία τρέφει τὴν ψυχὴν κατὰ τὸ λόγιον « τοῦ μὲν σώματος σῖτος τροφή, τῆς δὲ ψυχῆς λόγος ». Καθὼς λοιπὸν οὔτε τὸ σῶμα δύναται ν' ἀμελήσῃ ὁ ἄνθρωπος οὔτε τὴν ψυχὴν, οὕτω καὶ οὔτε τὰς τέχνας πρέπει νὰ παραβλέπῃ οὔτε τὴν παιδείαν. Ὁ ἄνθρωπος ἐν γένει χρωσθεῖ νὰ τελειώῃ τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν του καὶ μετὰ ταῦτα κατὰ τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται κλίσει νὰ σπουδάξῃ ἢ ἐπιστήμην ἢ τέχνην.

Κ. Καὶ πόσον ἐξαιρετος θὰ ᾔηνε ὁ τοιοῦτος τεχνίτης!!

Θ. Βεβαίως. Τοιοῦτοὶ εἰσιν οἱ τεχνῖται τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν· διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰ ἔθνη ταῦτα αἱ τέχνη ἔκαμαν γιγαντιαίας προόδους. Οἱ τοιοῦτοι τεχνῖται ὄχι μόνον ἐξευγενίζουσι καὶ τὴν βαναυσοτέρα τέχνην καὶ καθιστῶσιν αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον ἐπίπονον, ἀλλὰ γνωρίζουσι καὶ πῶς νὰ διαθέτῃ τὰς ὥρας τῆς ἀργίας αὐτῶν.

Κ. Τὸ κυριώτερον, γνωρίζουσι πῶς νὰ εὐαρεστῶσι καὶ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις.

Θ. Βέβαια.

Μ. Ὑγίαινε, Θεμιστόκλεις μου· μίαν ἄλλην ἡμέραν πάλιν τὰ λέγομεν. Πρέπει ν' ἀναχωρήσω, διότι ἡ ὥρα παρήλθε. Κυρίαί, σὰς προσκυνῶ.

Ὅλοι. Ὁρα καλῆ, Μιλτιάδη. Μὴ μᾶς λησμονῆτε. Σὰς μένομεν λίαν ὑπόχρεοι διὰ τὴν ὥραίαν σας συναναστροφήν.

Μ. (Ἀπερχόμενος) εὐχαριστῶ πολὺ.

